

Arrest

nr. 289 631 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 april 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij in de materiële onmogelijkheid is om een eigen woning te betrekken en dat de verwerende partij de bestreden beslissing dus “aan zichzelf heeft betekend”. Zij stelt dat het niet evident is om zichzelf te organiseren en een postadres aan te houden, mede gelet op haar psychologische kwetsbaarheid en de opvangcrisis. Evenwel wijst zij erop dat zij zich op 31 januari 2023 naar de kantoren van de verwerende partij heeft begeven om kennis te nemen van de bestreden beslissing, meent zij dat de beroepstermijn op die dag is beginnen lopen en besluit zij hieruit dat het op 3 februari 2023 ingediende beroep aldus tijdig is. Tevens meent de verzoekende partij dat de verkorte beroepstermijn van tien dagen die in haren hoofde geldt strijdig is met de artikelen 6 en 13 van het EVRM en een onredelijke beperking van de toegang tot de rechter inhoudt, waarbij zij er nog op wijst dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij wordt geacht een beslissing te nemen niet heeft gerespecteerd.”

5.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voormelde argumentatie ter zitting geen dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 7 maart 2023 opgenomen grond inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.2. De Raad wijst erop dat conform artikel 39/57, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet het in artikel 39/2 van diezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn vervat in voormeld artikel is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. Er is sprake van overmacht indien de verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

In casu is, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, de kennisgeving van de bestreden beslissing op 23 december 2022 gebeurd op het Commissariaat-generaal (bij aangetekende brief), alwaar de verzoekende partij conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats had gekozen (Administratief dossier, stuk 1, ‘bewijs aangetekende zending’ en map 8 “Inventaris + documenten DVZ”,

‘verklaring betreffende de woonstkeuze’ van 18 oktober 2022). De woonplaatskeuze op het Commissariaat-generaal wordt niet betwist, doch ter zitting bevestigd.

De opmerking ter terechtzitting dat de verzoekende partij in de materiële onmogelijkheid is om een eigen woning te betrekken, wijzigt niets aan het gegeven dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres van het Commissariaat-generaal.

Conform artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn in dit geval te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd over-handigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

De verzoekende partij lijkt hieraan evenwel voorbij te gaan. Waar zij ter zitting laat gelden dat de beroepstermijn pas is beginnen lopen op 31 januari 2023 toen zij zich naar de kantoren van de verwerende partij begaf om kennis te nemen van de bestreden beslissing, kan zij in dit betoog niet worden gevolgd.

De verzoekende partij verwacht immers de dag waarop zij de beslissing op het Commissariaat-generaal ging ophalen, volgens haar verklaringen dus 31 januari 2023, verkeerdelijk met de dag waarop de bestreden beslissing haar werd betekend, welke dus 23 december 2022 is en niet 8 dagen later zoals ze foutief voorhoudt. Ze lijkt alzo geheel verkeerdelijk voor te houden dat de kennisgeving geschiedde bij de fysieke overhandiging/afgifte van een kopie van de bestreden beslissing op het Commissariaat-generaal, dit terwijl de kennisgeving evenwel eerder, dus op 23 december 2022, op correcte en rechts-geldige wijze overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet geschiedde bij aangetekende brief. Dat de verwerende partij de bestreden beslissing “aan zichzelf heeft betekend”, zoals de verzoekende partij ter zitting opmerkt, is volstrekt logisch aangezien de verzoekende partij op het adres van het CGVS woonplaatskeuze deed, waardoor de kennisgeving bij aangetekende brief op dat adres diende te gebeuren, zoals correct is geschied.

De kennisgeving van de bestreden beslissing is dus (wel degelijk) gebeurd op vrijdag 23 december 2022. Woensdag 28 december 2022 was derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, vrijdag 6 januari 2023 de vervalddag was. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 3 februari 2023, is dan ook, in weerwil van wat de verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, ingediend buiten de wettelijke termijn.

De verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of hier een ander licht op te werpen. Uit niets blijkt en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van overmacht. Waar ter zitting wordt opgeworpen dat het voor de verzoekende partij niet evident is om zichzelf te organiseren en een postadres aan te houden, mede gelet op haar psychologische kwetsbaarheid en de opvangcrisis, wijzigt dit niets aan het gegeven dat zijzelf in het kader van haar verzoek om internationale bescherming woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres van het CGVS. De Raad wijst erop dat het de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij om, aangezien zij daar woonplaatskeuze deed, tijdig na te gaan of er voor haar correspondentie is toegekomen. Ter zitting wordt bovendien aangegeven dat het voor verzoekende partij mogelijk was om zich (fysiek) naar het CGVS te begeven. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen en liggen er geen concrete en objectieve elementen voor die een psychologische kwetsbaarheid staven, noch elementen die in haar geval aantonen dat de opvangcrisis het voor haar moeilijk maakte om zich administratief te organiseren.

De Raad benadrukt dat de termijn vervat in artikel 39/57, § 1 van openbare orde is en aldus strikt moet worden toegepast. De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. Er is sprake van overmacht indien de verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058). In casu wordt overmacht geenszins aangetoond.

5.3. De verzoekende partij kan voorts niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verkorte beroepstermijn van tien dagen die in haren hoofde geldt strijdig is met de artikelen 6 en 13 van het EVRM en een onredelijke beperking van de toegang tot de rechter inhoudt.

De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia t. Frankrijk (GC)). Derhalve zijn ook verzoeken om internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1;

GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassings-sfeer van deze verdragsbepaling valt (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Dat het asielrecht binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie daarop van toepassing is, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 6 van het EVRM invoeren.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Nu de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM niet-ontvankelijk is, kan de verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 26 januari 2023, nr. 255.604).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt geantwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag:

“Artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen tegen de achtergrond van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling van een lidstaat die voor het beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervaltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, ook wanneer de betrokken verzoeker in deze lidstaat geen woonplaats heeft gekozen en de kennisgeving geschiedt aan de zetel van de nationale autoriteit die bevoegd is voor de behandeling van deze verzoeken, op voorwaarde dat, ten eerste, deze verzoekers ervan op de hoogte worden gebracht dat zij, bij gebreke van woonplaatskeuze met het oog op de kennisgeving van de beslissing over hun verzoek, zullen worden geacht hiertoe woonplaats te hebben gekozen op de zetel van deze nationale autoriteit, ten tweede, de voorwaarden voor de toegang van deze verzoekers tot deze zetel de ontvangst van de hen betreffende beslissingen niet uiterst moeilijk maken, ten derde, wordt verzekerd dat aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn daadwerkelijke toegang hebben tot de procedurele waarborgen die het Unierecht hun toekent, en, ten vierde, het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling aan deze vereisten voldoet.”

In casu blijkt verzoekende partij ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van haar woonplaatskeuze op het CGVS, zo blijkt duidelijk uit de gegevens in het rechtsplegingdossier alsook uit haar betoog ter terechtzitting. Zij maakt verder niet concreet aannemelijk dat de toegangsvoorwaarden tot de zetel van het CGVS de ontvangst van de bestreden beslissing voor haar uiterst moeilijk maken. Uit de argumentatie ter zitting blijkt daarentegen dat zij er (fysiek) toegang toe had. Tevens had en heeft zij nog steeds effectief toegang tot de procedurele waarborgen die het Unierecht voorziet. Waar blijkt dat de verzoekende partij niet was vergezeld van een raadsman tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, toont zij niet aan dat zij de bijstand van een advocaat zou hebben gevraagd, hoewel zij over die bijstand beschikte bij de behandeling van haar beschermingsverzoek, noch blijkt dat haar de mogelijkheid werd ontzegd tot kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, alsook toegang tot een juridisch adviseur. Dit geldt te meer nu de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend op 9 september 2022, zij werd gehoord op 5 december 2022 en de bestreden beslissing werd genomen op 22 december 2022. Dit tijdsverloop verschaft verzoekende partij de mogelijkheid om tijdig een raadsman te raadplegen en er blijkt nergens uit dat dit haar onmogelijk werd gemaakt. De verzoekende partij geniet namelijk kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging door een advocaat, zoals blijkt uit het indienen van het thans voorliggende verzoekschrift. Tot slot toont zij geen schending van het gelijk-waardigheidsbeginsel aan vermits de bestreden beslissing een beslissing is die ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht en de kennisgeving van dergelijke beslissing kan geschieden op de gekozen woonplaats, hetgeen overigens niet enkel geldt in asielzaken (zie mutatis mutandis RvS 26 januari 2023, nr. 255.604).

De opmerking ter zitting dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij geacht wordt haar beslissing te nemen, in casu 15 werkdagen gelet op artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake het laattijdig indienen van haar verzoekschrift. Het betreft een termijn van orde en het overschrijden van die proceduretermijn heeft geen gevolg noch impact op de beroepstermijn van 10 dagen die ter zake geldt.

De verzoekende partij kan zich hier dan ook niet dienstig op beroepen om haar eigen laattijdig handelen recht te zetten.

6. Er wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 maart 2023 opgenomen grond.

Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES